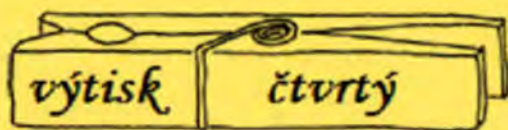

KOLÍČEK

říjen
-únor

Je to asi rok, kdy jsme se s Veru rozhodli navázat na hezkou tradici časopisu Kolíček, který v té době již mnoho let nevycházel. Byly tu snahy o jeho znovuoživení. O jejich úspěšnosti se můžeme jen dohadovat a spekulovat.

První pokus, který si pamatuji, byla čtyřstránková verze, kterou přivezl na tábor tatínek našeho bývalého člena. Bylo mu líto, že časopis nevychází, ale v té době se nenašel nikdo, kdo by byl ochotný něco takového dělat.

Druhý náležel Ádě, která dala dohromady celé číslo se spoustou článků a zajímavostí. Ovšem udělala to prakticky sama. Taková práce je velice náročná a nevděčná.

Naše snažení řadím chronologicky jako třetí, i když z velké části vychází z Ádina. S Veru jsme se rozhodli, že vymyslíme takový koncept, který by rozdělil malé kousky práce na více lidí. Nechtěli jsme zůstat při zemi, a tak jsme se rozhodli, že uděláme něco pro to, aby se všechny oddíly ve středisku lépe poznaly. Tak vznikla koncepce Kolíčku jako střediskového časopisu.

Náš nápad byl nejdříve přijat s pochybami ze strany ostatních vedoucích. O to nadšenější byla Cantuta (skautský sbor působící v našem středisku), která viděla možnost zjistit více o svém středisku i propagovat svoje koncerty a další aktivity. Na střediskové radě po vydání druhého čísla byla vedena debata o užitečnosti časopisu pro děti, jejich rodiče a dospělé členy střediska. Na konci diskuse jsem musel smutně konstatovat,

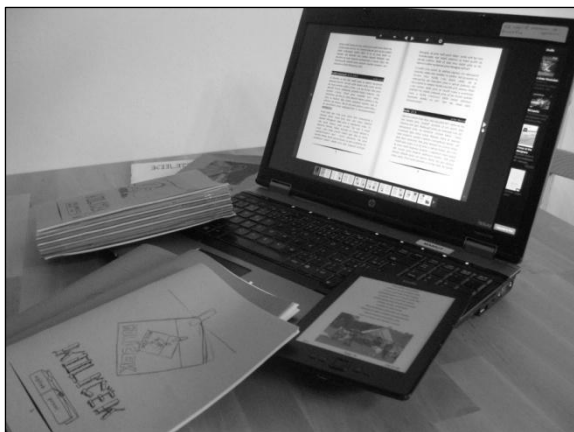
že časopis jako střediskový fungovat nemůže. Rozličnost oddílů, kterou jsme v počátku považovali za nejzajímavější, se stala časopisu osudnou spolu s časovou vytížeností členů v ostatních oddílech.

Něco končí a něco začíná. Pořád si myslíme, že stojí za to Kolíček vydávat. Toto čtvrté číslo a další čísla budou hlavně z dílny 156. oddílu. Ostatní oddíly i členové střediska mají stále možnost do časopisu přispívat, jakákoli spolupráce je vítaná.

Časopis možná bude trochu hubenější, ale to nevádí. Bude dál vycházet. Lépe se vejde do sešíváčky ☺, naše korektorka Markys bude mít méně práce a já s Veru budeme mít víc času snažit se udělat časopis co nejzajímavější.

Krásné jaro přeje

Redakce Kolíčku

*Všechna čísla časopisu
najdete na střediskových
stránkách*

www.hiawatha.cz

OBSAH

- 1 Úvodní strana
- 2-3 Editorial
- 4 Obsah
- 5-6 Moštování
- 7-8 Strašecí
- 9 Nacvičování besídky
- 10-11 Mafiánská
- 12-13 Vánoční besídka
- 14-15 Zimní přechod Brd
- 16 Schůzka
- 17-18 Táborová porada
- 19 Upoutávka
- 20 Roverská výzva no.1
- 21 Kulturní tipy
- 22 Recept: lasagne
- 23 Omalovánka s opicí
- 24 Šifra

OBSAH

5.10.2012 pátek

Sraz byl na Hl. nádraží. Jeli jsme rychlíkem do Zábřeha. Cesta byla dost rušná. Nejen, že jsme zůstali kvůli výluce trčet v Přelouči (10m.), ale i proto, že Adam, Konrád a Vašík, se kterými jsem seděl v kupé, mě dost otravovali, takže lítala jedna facka za druhou a u toho jsme něco nařvali. Po chvíli jsem začal poslouchat v mé MP 3 Magica a už jsem se nerozčiloval. Byla už tma jako v pytli, když jsme dojeli do Zábřeha, a taky malá chvíle na nákup kafe, tak jsme radši sedli do rychlíku směr Šumperk, kde jsme vystoupili. V Šumperku bylo na kafičko dost času, ale ve vlaku mě přešla chuť. Mezitím začali všichni, kromě mě, hrát nějakou válku s karimatkami a já jsem šel dovnitř do budovy, kde bylo nejen teplíčko, ale i JŘ dálkových vlaků, tak jsem si jich pár vzal. Hned přijel courák ze Sobotína a mně bylo jasné, že to pojede na Petrov nad Desnou, takže jsem vyšel ven, vzal si věci a šel do vlaku, aby se to hned nenarvalo. Ostatní přišli chvíli po mně. Od Petrova jsme museli jít noční vesnicí do 1,5 km vzdáleného Rapotína, kde jsme došli k nějakým asi jejich známým, kde jsme ty 2 noci přespávali. Bylo docela pozdě, když jsme tam došli, takže nám do řeči moc nebylo, jen nám zabralo nějakou dobu, než jsme vyřešili, kde kdo bude spát, jestli uvnitř, na seně, nebo v jedné dost zaprášené dílně, což se zachtělo Matějovi; ale když je alergik, tak jsme mu to já s Klárou

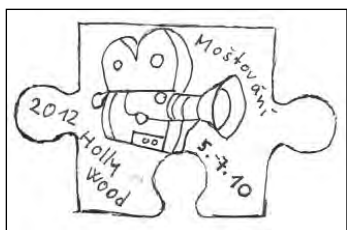
zatrhli.

6.10.2012 sobota

Vstávali jsme každý jinak. Po snídani nás odvezli nad Rejchartice, kde jsme museli 2x nakládat veliký valník kameny na nějakou kapličku. Moc jsme neskákali radostí, až pak, kdy nás odvezli na druhou stranu Rejchartic, kde

jsme měli oběd. Malí si tam hráli na hnojivu, ale měli hned po legraci, jelikož se šlo na jablka na mošt. Rozdělili nás do 3 part, dali každé 2 velké pytle a dobrodružství začalo. Bylo horko a sluníčko mělo dost síly na to, abychom se zchladili v potoce. V kraví ohradě jsme museli sbírat taky, jelikož tam bylo víc jablek, až do chvíle, kdy pro nás přijeli a my jsme se konečně mohli vrátit do Rapotína, kde byl připravený drtič na jablka a takový divný sud, ve kterém se z těch malinkých kousků jablek vytlačila voda - a to byl hotový mošt. Drtili jsme do té doby, než v televizi začal Harry Potter. Mezitím jsme natáčeli všelijaké telenovely (zprávy, vaření, detektivky,...). Po Harrym jsme šli spát.

7.10.2012 neděle

V neděli bylo jinak. Celý den bylo jinak než včera. Celý den jen pršelo, jen se lilo. Vstali jsme, nasnídali se a pustili si na DVD Harryho Pottera, jelikož nebylo co dělat a taky se nám kvůli dešti nechtělo. Po Harrym jsme ještě zahráli své telenovely od včerejška a po obědě

jsme si ještě ve 3 skupinách stavěli domino ze všech naplněných lahví moštem, co se za včerejšek stihlo naplnit, a kdo ho měl největší, vyhrál a to moje skupinka neměla. :(Postavené jsme to nechali a spravedlivě jsme si lahve rozdělili. Sbalili jsme si věci, rozloučili se a deštěm jsme se vydali na vlak domů. V Šumperku jsme se hned schovali do couráku směr Zábřeh, kde bylo dost narváno, a sotva jsem se zorientoval, přestal jsem se ptát, proč je tu tak narváno. Staniční rozhlas právě hlásil, že Expres ze Žiliny má 3 hod. zpoždění a tak náš EuroCity se pěkně námi a těmi lidmi čekající na Ex narval a v takhle přeplněném vlaku jsme zůstali až do Prahy.

Listopadová výprava je jedna z těch, které si budu ještě dlouho pamatovat. Za dobu, kdy jsem vedoucí oddílu, bych ji snad považoval za tu nejlepší. A to z jednoho prostého důvodu. Výprava byla naplánována tak, že splňovala dva velice problematicky slučitelné cíle. Program musí bavit děti a zároveň bavit vedoucí ho uskutečňovat. A toto se zde povedlo dokonale.

Nebudu vám dopodrobna popisovat, o čem výprava byla. To se optejte dětí. Celou výpravou děti provázely malé bílé knížky „Lexikon strašidel“. Dovolím si využít kolíček k tomu, abych vám ukázal výtah z tohoto lexikonu. Pokud byste měli zájem o celý lexikon, tak vám ho rád zašlu na požádání mailem.

Velký dík si zaslouží holky, co výpravu naplánovaly, a všichni ostatní, co přišli strašit.

Lexikon strašidel - Zelená kebulé

Zelená kebulé je děsivé nepředvídatelné stvoření. V jednom nešťastném městečku na severozápadě se kebulé objevila a ni ji hloupě ignorovali. Po pár hodinách se vše v tom městečku proměnilo v zelenou zeleninu! Včetně lidí. Ovšem z tohoto incidentu se ostatní poučili a naučili se s kebulí bojovat.

Jak ji poznáme: Má místo hlavy zelenou kebuli a mračí se.

Jak se jí zbavit? Musíte ji dostatečně rozesmát. Pak se lekne sama sebe a uteče.

Pozor: Zelená kebulé promění nejdříve všechno

jídlo a pak začíná měnit lidi. Také je agresivní, pokud se jí někdo moc dotýká.

Gigantický pavoukovec

Strašidlo tak děsivé, že se matky neodvažují s ním strašit ani starší děti.

Popis: Vypadá jako pavouk, spousta nohou, je zlomyslný.

Jak ho zahnat: Pavoukovi se musí uplést síť a pak odtáhne zas o dům dál.

Pozor! Je velice nebezpečný a není radno se ho dotýkat.

Bonbónová strašidla

O těchto strašidlech moc nevíme. Snad jen to, že většinou straší v noci a místo hlavy mají bonbon.

Pozor! Strašidla jsou extrémně nepříjemná a nedají se zahnat pomocí násilí. To je jen více rozhněvá.

Děkujeme za napsání lexikonu velevážené Bábě Zločastické. Veškerá autorská práva jsou vyhrazena.

V neděli 9. prosince se divadelní soubor Mladí a nadějní herci 156. oddílu narozeni před šesti až deseti lety sešel, aby nacvičil ještě nikdy v dějinách tohoto souboru neinscenovanou hru *Vánoční příběh o kouzelných sáňkách*. Za rekordně krátkou dobu dokázal hře připravit scénář, nastudovat ho, pečlivě samotné divadlo nacvičit

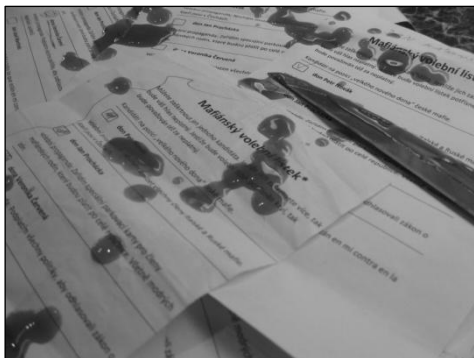
a v neposlední řadě také vyrobit kulisy a části kostýmů. Jejich sličná stravovací manažerka jim dokonce udělala naprosto famózní palačinky.

Jak jejich snažení dopadlo, jste mohli ohodnotit o týden později na tradiční besídce, která se konala na ČVUT Albertov.

Akorát na té trémě budeme muset ještě zapracovat, no...

Jmenuji se Petr Exler, major České státní policie, služební číslo 301235. Již od minulého května pracuji v utajení na případu s kódovým označením „Český don“. Měl jsem za úkol sledovat nejvýše postaveného dona české mafie Adama Kazimíra. Až do té jeho hloupé nehody

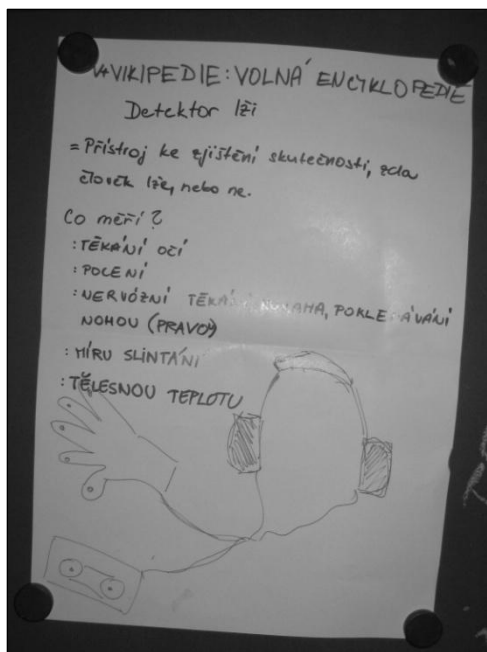
při podpalování toho starého skladu to šlo dobře. Don tam uhořel, protože zakopl o tělo mrtvého italského překupníka zbraní a omdlel po pádu na hlavu.

Po donovi jsem dostal nový a mnohem nebezpečnější úkol. Sledovat volbu nového dona. Teď zpětně se musím přiznat, že se mi to zdálo jako poměrně jednoduchý úkol, ale nebyl. Volba samotná se měla odehrávat jednoho sobotního rána a měla trvat necelé dvě hodiny. Nejdříve se sešli všichni nižší donové a jejich zástupci, kteří se odebrali do tajných podzemních prostor někde ve středu Prahy.

Celé to začalo tím, že se nám představili kandidáti (don José Martinéz bohužel

nedorazil, a to jsem mu fandil) don Petr Novák, don Jan Procházka a dona Veronika Červená. Don Petr Novák měl plamenný projev o Italech v našem městě a potocích italské krve, která poteče při jeho zvolení. Dona Veronika Červená zas chtěla podplácet všechny

politiky. Don Jan Procházka mluvil zas o parkování v modrých zónách při nakládání černých pytlů do dodávek. Dokonce se musel ve své kampani vyrovnat s nařčením, že je to žena! Ale zvládl to a nakonec i vyhrál.

Když se už zdálo, že je vše u konce, tak přiběhl don Petr Novák s tím, že viděl, jak postřelili vítězného dona a odvezli ho do nemocnice. Všichni ostatní donové se hned pustili do pátrání po tom zákeřném střelci. Nejdříve se pokoušeli dostat nějaké informace z ostatních kandidátů tím, že je

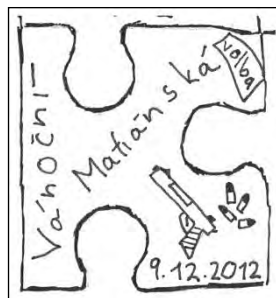
uplatí různými druhy zbraní. To zabralo, ale oba dva začali tvrdit, že to udělal ten druhý. Tak se přistoupilo k výrobě detektoru lži.

Ten nakonec ukázal, že to byla dona Veronika Červená, která se pokusila zabít dona Petra Nováka. Bylo rozhodnuto, že se o ni Igor postará.... Doufal jsem, že tím to končí, ale nastávající nejvýše postavený český don Petr Novák se rozhodl využít detektoru k prověření všech lidí v okolí a mojí tajné identity.

Prosím, pokud někdo najdete tento můj dopis, tak ho ihned předejte policii, nebo ho otiskněte a zveřejněte.

Petr Exler

Ještě poslední věc: plukovník Karel Urban je idiot!!!

Probudili jsme se do bílé prosincové soboty. Po klasických ranních rituálech, které má každý odlišné, přišla pro všechny naprosto stejná bojovka: dostat se bez zranění do klubovny. Klouzalo to pekelně a pádů bylo více než méně. Před klubovnou jsme zjistili, že jsme celí a vzali jsme kulisy na divadlo. Potom jsme se doklouzali až na Albertov, kde se konala Vánoční besídka.

Nejdříve jsme vylepovali různé obrázky a fotky z akcí a stavěli vánoční stromeček. Prostě jsme se snažili z obyčejně nudné učebny a školní chodby udělat příjemné vánoční prostředí. Potom jsme procvičovali divadlo. Když jsme měli vše připravené, začali se scházet rodiče. Někteří donesli cukroví do soutěže o nejlepší cukroví. Už je tu dost diváků a máme pro koho hrát divadlo a promítat fotky, jupííí! =)

První představení zahráli gauneři a bylo o Santa Klausovi, kterému se porouchaly motorové sáně. Chudák musel hledat někoho jiného, kdo by mu pomohl rozvozit všechny dárky. Ptal se různých zvířátek, ale nikdo mu nechtěl pomoci. Sobové si

potom, co vrazili hlavou do stromu, uvědomili, že vlastně umí létat, a dárky pro děti byly zachráněny.

Potom vlčušky zahráli příběh o vánočních sáňkách, které vytesal černokněžník, ale moc se mu nepovedly. Sáňky byly na ostatní arogantní a zlé. Putovaly světem, až se dostaly k princ

hledajícímu znamení, které ho dovede k princezně. Pak putovali spolu. Jednoho dne se objevila zlatá kulička, která princovi řekla, že si myslela, že už ho nenajde. Kulička byla to znamení a věděla, kam má princ jít. Když došli k princezně, zjistili, že už je z ní vetchá stará stařenka. Princ však byl koumák, uřízl stařeně hlavu a stala se z ní krásná princezna.

Třetí představení hráli opět gauneři. Dozvěděli jsme se o rýmanech, kteří napadli lidský nos a pak se rozšířili do celého těla. Červené krvinky však zasáhly a tělo zachránily, takže vše dobře dopadlo. =)

Po divadle se promítaly fotky a videa z akcí pomalu končícího roku.

Pak se všichni rozešli domů a za malý okamžik jsme se setkali na Kampě, kde jsme pouštěli lodičky přání, které byly vyrobené ze skořápek vlašských ořechů. Po vyplutí všech lodiček jsme se už každý viděli v krásně vyhřáté postýlce anebo jiném příjemném teplíčku.

Asi není nutné dělat slohovku z naší tradiční nevímkolikátý lednový výpravy (ale upřímně - já jsem na ní byl poprvé a nebyl jsem sám). Sraz na Smícháči, cesta autobusem do Mníšku pod Brdy, obcházet to drobné náměstíčko jak troubové asi +/- 8 km, posezení v cukrárně a cesta zpět. To jen kvůli tomu nás tahali z postelí v 7 ráno.

To byl jen úvod, teď dál. Docela nás překvapilo, že jsme do Mníšku dojeli s předstihem, jelikož řidič s Mamutem dlouho řešili lístky, což pro mě mohl být

trn v patě, jelikož já jako jediný jsem nic platit nemusel, což vám, vážení čtenáři, klidně dosvědčí i Klára. Typ autobusu měl v překladu znamenat pohodu, kterou, nebýt Matyášových, Adamových a Šimonových provokací, docela flákal (odteď nesnáším Solarisy, obzvlášť kloubové).

V Mníšku jsme pochopili, že to nebude procházka růžovým sadem, nýbrž pohádkovým lesem, čemuž nasvědčoval sněhový kožich na stromech (některým ale vzhledem k našim kapku praštěným hrám dlouho nevydržel - viz níže). Mamut jako první zahájil koulovačku a Eliška chtěla zamachrovat

a snažila se Mamuta hodit do sněhu, ale neúspěšně - shodila sebe. Já jsem se zaměstnal funkcí bodyguarda Terky, kterou si Mamut vzal na fošnu, a podařilo se mi ji uchránit.

Nejhorší část cesty byla hned na začátku (to šílený stoupání), ale po veškerém tom

úsilí to stálo za to - ten výhled na krajinu neměl chybu. Později Šimon D. (dohromady byli 3 Šimonové) vymyslel bláznivou hru - někdo položil otázku a ti, co se jich to týkalo, museli svléknout chudáček strom ze sněhu. Na Kytínskou louku jsme došli věčnost po svlékání stromů a hned jsme si mezi těmi skauty začali vyměňovat brdáčky (takový dav bych příště nepřežil). Řekli jsme si něco o přechodu Brd, najedli se, napili a šli dál.

Snad 100 metrů od Kytínu jsem měl Deset! a ze sebebrany před útočím Mamutem a asi 5 rozmazanými skvrnami jsem se chtěl dát na útěk, když mě bezdůvodně hodili do sněhu (6 na jednoho není 2x vhodný). To se mi Terka moc neodvděčila, jen mi oprášila sních z bundy. Oběť sněhovejch útoků ze mě byla až k rybníku v Mníšku, kdy jsme se já,

Klára a ještě asi 3 oddělili od ostatních a šli rybníkem napřed do cukrošky, kde jsme se nakonec sešli. Na konci rybníka jsme museli bloudit mezi stromy, tak jsem si vzal velení a našel jsem nějakou – doufám, že dobrou - cestu nahoru. Klára měla chuť mi udělit titul plánovače cesty. Na Smíchov jsme dojeli sakra uondaný, ale stálo to za to. Jen pro zajímavost, Kláro, dalas mi ho?

(Klára dosvědčuje, že Kryštof nemusel platit jízdné, anžto, jelikož, alebrž a protože má Open Card na všechna pásma. Na udílení titulů mi momentálně bohužel chybí pravomoce, ale třeba jednoho dne...)

Schůzka 7. února. Čím je tato schůzka tak výjimečná? Těžko říct. Asi skoro ničím, ale i tak vám o ní povím.

Do klubovny jsem zavítal už kolem druhé s jasným cílem. Opravit protékající hadičku u záchodu, vyklidit a rozebrat starou knihovnu a přišroubovat zavírání na dveře

od kumbálku. To vše jsem zvládl ☺.

Schůzka začala, jak měla, v půl páté. Končila plus mínus v šest. Přišli se na nás podívat také dva nováčci a to bylo skvělé! Náhodou jsem měl na schůzce svůj starý foťák, tak jsem s ním pořídil pár nekvalitních fotek. A zaslechl jsem spoustu prazvláštních vět z úst dětí a obou Verč. Některé jsem si stihl zapamatovat a zde jsou.

Šimon Ditmar s ministrem si myje ruce dvakrát proto, aby je nebolelo břicho.

Žofka s tlustochem si mění spodňáry dvakrát denně, aby neměli kazy.

Mudr. Kačírek si češe vlasy s maminkou dvakrát, protože špína!

Adámek s krabicí si myjí ruce před obědem, aby jim nesmrděly nohy.

Matyáš s koněm si každé ráno před obědem čistí ruce, aby nebyli špinaví.

Kačka s ministrem vnitra si čistí zuby třikrát, abys nesmrđěl.

Adélka s potkanem si měnili ponožky vždy večer, aby je nebolely.

Fanda s mámou si myli ruce 2. 8., aby byli bohatí.

Budu se muset zeptat Verč, co to vlastně mělo znamenat...

Jak začíná tábor?

No, přijedeme na zelenou louku. Tam se hezky uvelebíme do stínu a čekáme. Po nějaké hodině dvou čekání na kopci nad táborem uvidíme přijíždět traktor, který na valníku veze náš tábor. Tedy v rozloženém stavu. Musíme si ho ještě postavit.....počkat! Takhle vlastně ne!

Je sobota 9:01 a zvoní zvonek. To přichází Áďa s Májou. Po patnácti minutách se to samé opakuje s Verčou a Klárou. Všichni rychle dojídáme poslední kousky toustů a Klára zapojuje diaprojektor. Hudba zní a prezentace s fotkami z minulého tábora běží na zdi obývacího pokoje. Vzpomínáme. Prezentace končí a my se rozcházíme ve dvou skupinkách a společně přemýšlíme nad tím, co chceme zlepšit tento rok oproti minulému.

Už je asi večer. Možná sněží. Možná padají trakaře, ale to těžko říct, protože už i okno se stalo odkladním místem na popsané balící papíry. Na každém je kousek tábora. Nápady, připomínky, načrtnuté plány, oblasti ke zlepšení. Dnes už to ale stačí. Déle už to nevydržíme.

Neděle. Zas se sházíme a tentokrát se pouštíme do plánování výpravy. Bude to horolezecký výstup a to jistě v určitých chvílích doslova. Po výpravě ještě následuje část tábora. Chvilkami to vypadá jako skládání domina. Jak poskládat 22 táborových dní? Když jedno se vylučuje s jiným a oné zas s tamtím, či tím druhým, nebo prvním? Ale daří se. Po obědě se ještě domlouváme na dalších radách. Tentokrát už jen večerních. Ještě toho je dost, o čem si povídat a co plánovat.....a pak stavět ty stany!

*Další zajímavé fotky najdete jako
vždy na stránkách střediska
www.hiawatha.cz*

Líbí se ti nějaká
rubrika v jiném
časopise a chceš ji
mít i v Kolíčku?
Je něco, co se ti na
Kolíčku nelíbí?
Něco ti v něm chybí?
Řekni nám to!

Píšeš básně nebo
povídky?
Vymýšlíš vtipy,
hádky nebo
křížovky?
Kreslíš obrázky?
Pošli nám je!

Nic tě nenapadá?
Stydíš se?
Nechce se ti nic
psát?
**Neboj se a nebuď
líný!**

Kolíček je tu i pro tebe. Ano, tím myslím tebe. Tebe, co to právě čteš. Fakt. Nemyslím toho, co ti kouká přes rameno. Takže: čím přispěješ do příštího Kolíčku TY?

OSTATNÍ

Roverská výzva no.1 Listopad

Gymi

Dovolte mi, abych se vám představil, jsem žebřík. Třímetrový, šprušlový. Úplně obyčejný. Až na to, že mě teď někdo už podruhé vytáhl ven a dělal se mnou hrozný ptákoviny. Lezl nahoru a dolů a místo toho, abych byl opřený o strom, mě drželo pět lidí a střídalo se v přelezáni. Asi by jim někdo měl vysvětlit, k čemu ve skutečnosti jsem. Trhání jablek, hrušek jim asi nic neříká... A aby to nebylo všechno, tak mě nepostavili na trávník, ale na beton v uličce (prý abych neničil trávu). No, a že byla tma, snad asi nemusím zdůrazňovat. Lekce bezpečnosti by jim taky neuškodila.

Ale jinak jim to šlo. Jedna po druhé lezly nahoru a dolů, občas se nahoře zasekly. Prý strach z výšek, chachacha. Někdy se ozvala věta stylu: „Ty jsi těžká,“ ale proti tomu, kdo po mně leze normálně, tak to byla pohoda. Pak se přišla podívat moje paní se svou dcerkou. Učila to malé děťátko říkat samé vtipné věci: „Podívej, za chvíli spadnou! Vidíš, už padají!“ A pak malou ujistila, že se nemusí bát, že ji do skauta nedá.

Možná je to tím, že jsem jenom žebřík, ale mě skauting přijde fajn. Konečně jsem se proslavil a objevil novou zábavu. Víc takovýchle roverů a vedoucích, co po mně lezou!!!

Švandovo divadlo:

Co stojí za to vidět:

Kdo je tady ředitel: komedie, u které se rozhodně nebudete nudit

Řemeslníci: proč se radši nepouštět do rekonstrukce

Nebe nad Berlínem: inspirace stejnojmenným filmem

A pro děti:

Tři mušketýři: klasika v podání souboru KLAP

Anča a Pepík - Kafemlýnek: co dokáže bytost z kafemlýnku

www.svandovodivadlo.cz

Nová scéna Národního divadla:

Moonshine: aneb pokud jste jako malí nenáviděli Labutí jezero a balet jen tajně obdivujete, tak Vás choreografie Christophera Bruce nadchne.

www.novascena.cz

DOX-centrum současného umění**Jonas Mekas:**

Výstava představuje průřez dílem legendární postavy americké filmové avantgardy s důrazem na autorovu tvorbu posledních let, ale i mnohem víc.

www.dox.cz

Jeden malý kocour rád otravuje svého pána a baví ostatní lidi. Určitě už jste o něm slyšeli. Ráno pije kafe a jmenuje se Garfield. Víte, jaké je jeho oblíbené jídlo? Těstoviny, kterým se říká lasagne. Pokud na ně máte chuť, anebo chcete vyzkoušet, co ten srandovní kocour jí, přečtěte si následující recept:

Ingredience:

Počet plátů je závislý na velikosti zapékací misky. Musí být vyložené dno misky. Tento počet budeme potřebovat ještě dvakrát.

Špenát – já mám ráda listový, ale může být i nasekaný (asi 500 g)

Zakysaná smetana - odhadem 500 g, nebo bešamel

Tvrdý sýr

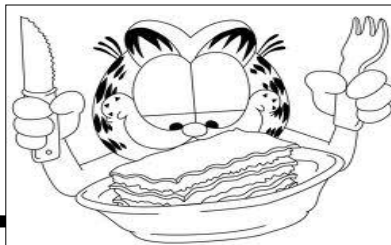
Hodí se česnek a led.

Postup vaření:

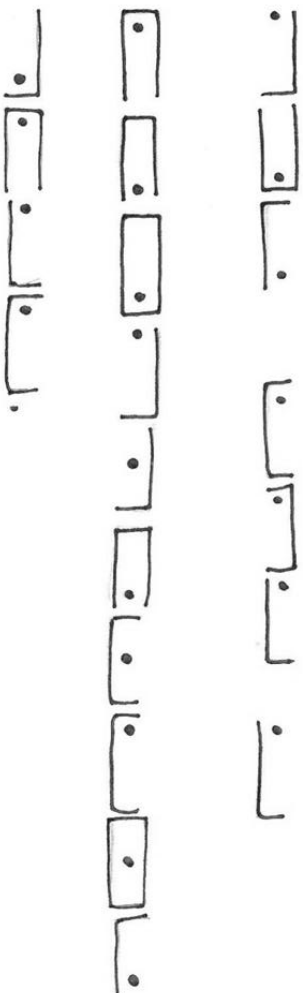
Předehřejeme si troubu na 180°C.

Do velkého hrnce dáme vařit osolenou vodu, do které přidáme kapičku oleje. Vedle si připravíme velkou mísu se studenou vodou, nejlépe i s ledem. Až bude voda vřít, položíme do ní asi 3 pláty lasagní. Důležité je dávat do hrnce málo lasagní, aby se neslepily. Necháme je mírně uvařit. Až budou pláty měkké, přemístíme je do ledové vody. Na pánvi si osmažíme česnek a přidáme špenát.

Na dno zapékací misky dáme zakysanou smetanu, na ni v jedné řadě naskládáme pláty lasagní, třetinu špenátu, který zakryjeme zakysanou smetanou a posypeme nastrohaným sýrem. Další vrstva jsou opět lasagne, špenát, smetana a sýr. Teď přijde řada na vrstvu poslední. Lasagne, špenát, smetana a sýr. Zapékací misku dáme péct do předehřáté trouby a pečeme asi 40 minut.

Toto je jedna z mých nejoblíbenějších šifer. Na první pohled vypadá složitě (a na šifru docela hezky ☺), ale je úplně jednoduchá.

Vpravo vidíte mřížku s vepsanou abecedou, vždy po třech písmenech v jednom čtverčku.

Linka v šifře ukazuje obrys určitého čtverčku, tečka umístění písmena v něm.

P. S.: Víím, že řešení šifry není nijak duchaplné, ale slibuji, že se do příště polepším.

ABC	DEF	GHI
JKL	MNO	PQR
STU	VWX	YZ

COŽE?!

14. listopadu 2012

“Vedoucí patří k ohroženým druhům!!”

Říká ministr zdravotnictví. Dále komentuje nejčerstvější výsledky americké studie! “ Děti by si měly uvědomit, že práce vedoucího vede k vysoké náchylnosti k nemocem a k psychické labilitě. Aby zmírnily svůj škodlivý vliv na tyto nebohé lidi, měly by být co nejvíc tiše, měly by bez odmlouvání uklízet a nosit svému vedoucímu bábovky.” Co přivede vedoucího do hrobu nejrychleji?? Hádky, pranice a tříkrát opakované otázky!!

OBJEV DNE: SKAUTING ŠKODÍ ZDRAVÍ!!!

Vědci zkoumali vliv dlouhodobého kontaktu s dětmi na psychiku člověka

Tým vědců z laboratoře v Michiganu právě vydal nejnovější výsledky studie! Podle ní jsou skautští vedoucí vystaveni hluku dalece přesahujícímu povolené kvóty, což vede ke ztrátě sluchu! Mimoto jsou ohroženi plísněmi ze starých svačín a pitomými otázkami! Čtěte rozhovor se skautským vedoucím Xavierem Bačkorou! Strašlivá pravda konečně vychází na povrch!!!

*(--ZOUFALSTVÍ
vedoucí už nevydržela
nátlak a psychicky se
zhroutila*

ŠOKUJÍCÍ

ODHALENÍ !!!

...pokračování z titulní strany

Xavier Bačkora (27) působí již 10 let jako skautský vedoucí. Na naše naléhání svolil, že o svém traumatickém zážitku promluví do novin, aby varoval naivní mládež, která se bláhově domnívá, že čas strávený s dětmi se „vyplatí“ ...

Spolu s fotografem zvoníme u pana B. Dlouho se nikdo neozývá, nakonec zkusíme vzít za kliku. Je otevřeno, vcházíme dovnitř. Dům se nachází ve stavu popsatelem leda jako „vzhůru nohama“. Zpoza gauče vyskakuje dlouhovlasý rozčuchaný muž v obleku, který možná dříve připomínal středověký kostým. V očích má šílený výraz, v ruce větev, kterou mi míří přímo na srdce a přitom nepřičetně řve: „Tak pojď! Přišel jsi zachránit Narnii, smrade? Máš to mít! Ale Zimní královna se nevzdá bez boje!“

Naštěstí jsme s sebou prozřetelně vzali bábovku. Po dlouhém uklidňování si pan B. sedá, zapíjí sedativa sedmi sklenicemi ssedlé vody. Rozhovor může začít.

Reportér: Pane Bačkoro, co Vás vedlo k tomu, začít pracovat s mládeží?

Bačkora: *(kvílí a rve si vlasy)* Ne! Všechno se mi to vrací!

R: Pane Bačkoro, odpovězte mi prosím na otázku – proč jste začal pracovat s dětmi?

B: Ne, prosím vás, už ne! Nesnáším opakované otázky!

R: Jsou u Vás nástupy v krojích?

B: *Bože! (pomalu se sesouvá z kanape do nánosu plesnivých chlebů od svačiny)*

R: Myslíte si, že se na Vás léta ve skautu podepsala?

B: *(nekontrolovaně se zmítá na podlaze; z úst mu kape pěna)*

R: Co byste poradil začínajícím vedoucím?

B: Jdi pryč! Daleko! Pryč, pryč, daleko! Nebo skončíš jako jáááá...
(upadá do bezvědomí)

R: Pane Bačkoro, děkujeme Vám za rozhovor.

Po špičkách a s hrůzou v očích se plížíme co nejdál odtud.